

גם השקספיר

הקולנועי ביותר

שנעשה אי פעם

החודשים ינואר-פברואר יקדשו לאכסטיקה בהתגלמותה, בשלושה סינמטקים בישראל. 50 סרטים יפוניים קלאסיים, של 11 מן הבולטים שבבימאי יפאן, יגיעו להקרנות חריפעמיות במיצע מיוחד של ארכיון הסרטים הישראלי של סינמטק-ירושלים ובשיתוף עם הסינמטקים של תל-אביב וחיפה.

בן השאר יגיעו סרטים בולטים של יאסורוירו אוזו (מקהלת טוקיו, סיפור העשב הצף), קנז'י מיזוגושי, קינוגסה, אימאי, יושימורה, איצ'י-קאוהו (שסרטו האחרון, הנבל הבורמזי, מוקרן עתה על בר הקולנוע המיסחרי, וחבל שאי אפשר לקבל את גרסתו הראשונה במיסגרת תוכנית זו), קאנטו ושינרו, גושו, קובאשי ובימאי שטרם גילו בישראל אבל נחשב כאחד הגדולים בכל הזמנים - מיקיו נארוזה, מסרטיו מגיעות כמה יצירות מופת, ביניהן האם.

גאוני בן 30. מעניין שבר כבר עם התוכנית העשירה הזאת אפשר יהיה להשלים השכלה בקולנוע פריז בתל-אביב, שם יוצא סרטו בן ה-30 של אקירה קורוסאוהו כס הדמיים, שאינו אלא עיבוד של מקבת השקספירי בידי הגאון היפאני ואומנם, התוצאה היא השקספיר הקולנועי ביותר שנעשה אי פעם.

תדריך

חובה לראות

תל-אביב - שואה, הרומן שלי עם אנני, עוברת אורח, נשיקת אשת-העכביש, הנבל הבורמזי, חנה ואחיותיה.

ירושלים - חנה ואחיותיה, טנגו אחרון בפאריס.

חיפה - חנה ואחיותיה, עוברת אורח. * * * **חנה ואחיותיה** (שחף, ארצות הברית, מוצג גם בכפיר בירושלים ובשבט חיפה) - וודי אלן מתחפש לצ'וכו, ומגיש סיפור

לואיס ב. מיכבסה יפהיה שלי" תגלית

אהבה למישפחה מורחבת עם שלוש שחקניות נפלאות: אשתו, מיה פארו, בארברה הרשי וריאן ויסט. כל השאר מעולה לפחות באותה המידה. אסור להפסיד גיליוי נוסף של מייקל קיין כאי שיות קולנועית מרתקת.

* * * * * **הרומן שלי עם אנני** (בית הניסיון) - להשלמת ההשכלה: הצד הניוירוקי הגירווי של וודי אלן המפותח עד לממדי האסורד.

* * * * * **מיכבסה יפהיה שלי** (דזינגוף, בריטניה) - פקיסטאני ופאנקי-בריטי מחדשים מיכבסה יפהיה, כדי להתנקם בערכי הברזל המעוקם של איפרייט מרגרט תאצ'ר. מקסים ומגלה פנים נוספות של שחקן העתיד להיות גילגול נוסף של ריוויוד בואי - דניאל די לואיס.

עדנה סינרו

להגיע הביתה בשלום

אוראנזי סופולו (גורדון, תל-אביב, ישראל) - הידד! יש לנו גם סרט הפתעה, גם סקאנדל, גם מריבות יהודים וגם מירסום מטעה. הסעיף האחרון באמת מיותר: הרי סירטו של רפי בוקאי הוא פנינה קטנה, צנועה, כמעט נחבאה אל הכלים, עד שנחשפה בגלל אמיתותה והחן האותנטי שהיא מקרינה. אז למה להוסיף לה כתרים שלא זכתה בהם?

סיעון זה אינו שייך לעניין ולא מופנה לרפי בוקאי, כי אם למרסמים: הסרט לא זכה ב. ברדלס הזהב, פשוט מפני שהסרט הפולני אגם קונסטנץ זכה בו. סירטו של בוקאי זכה בפרס. עין ברדלס הזהב, במיסגרת סידטי-הטלוויזיה, כי לרפי לא היה כסף להכין בעוד מועד עותק מתאים לפסטיבל הגדול, והוא שלח לשם רק קסטת-וידאו. וחבל, כי אילו היה שולח עותק קולנועי מתאים, אכן היה לו סיכוי לזכות בפרס גם בתחרות סידטי-הקולנוע.

עכשו לעניין: סלים דאו וסוהיל חדד הם שני חיילים מצרים, התקועים בסיני. בסך הכל רוצים להגיע הביתה בשלום. הם עוברים סידרה של מיפגשים מן הסוג האנושי, ההייתי והאבסורדי, החושף את האיוולת הנוראה והעוול שעושה אדם לאדם במלחמה. דאו נאלץ להתגונן, בעזרת המונולוג של שיילוק, מפני החייל הישראלי, וזהו מצב אירוני של היפוך ההיפכים (אם ידקרו אותנו - האם לא ניזוב דם?). הגורם החי

סלים דאו וסוהיל חדד - שיילוק המצרי

היחיד בגי'פ נטוש של הארם הוא בקבוק ויסקי, ולבחורים המוסלמים, הצמאים למים במידבר, הוא מהווה הזדמנות לטריפ פילוסופי-מסתולי. הם מגלים אמיתות שאדם מיכה לא יגיע אליהן. כמו, למשל: כל המילים הגדולות, המריצות צבאות אלי מותם ההירואי, הן ככתובות הנמחקת בחולות המידבר. הדגל אין לו חשיבות כאשר יורים בך משני צידיו, המתים לא יניפו אותו אל על.

ההיסטוריה

חוזרת

חטיסה נעימה (חן, תל-אביב, ארצות-הברית) - היה פעם סיפור קטן וממזרי של או' הנרי על זוג

פושעים שחטפו ילד, אבל הילד מצליח לעשות להם את המוות בצורה כליבך יעילה, שהם אינם יודעים איך להיפטר ממנו. הילד הנ"ל מתגלגל הפעם לגיורתה הגמדית-מעוותת של בט מידלר, המגלמת את אשתו השנואה של ניצן ביגדי-נשים, עשיר כקורה (דני דה-ויטו). כדור-בשר היסטרי ומזיע זה מת להיפטר מאשתו אך כאשר החוטפים, זוג חובבנים צעירים, מטומבלים אבל הביבים (גאדג ריינהולד והלן סייטר), מגלים שנקלעו לנישואים הלא נכונים, כבר מאוחר מדי. בט מידלר מעייפת גם אותם. למען האמת, לא פעם היא עלולה גם לעייף ולהתיש את את צופה הקולנוע. הגברת הזאת אינה בוחלת בשום תחבולה כדי להיראות וולגארית, צעקנית ודוחה בהחלט. לעומת זאת, הקצב הרצחני שבו מתנהל הסרט, לפחות עד אמצעיתו, סוחף בהצחקות הבוטות והגסות שבו, ואי-אפשר שלא להתפעל מכמות הטעם הרע המכוון שהצלחה להכניס בי שלישית היהודים, שיצרה יצירות אמנות מעודנות כמו סרט מטוגן - ג'ים אברהמס, וג'י ודינויוד צוקר.

בט מידלר וגאדג ריינהולד - צעקני

המצב שבו בעל המשתעשע ברעיון שמישהו יעשה עבורו את העבודה המלוכלכת, והוא מסכים להיסחט עד הסוף, משעשע בהחלט. אבל המרץ של הגברת מידלר והגיחוך של דני דה-ויטו מעייפים קצת את הצופה.

חט

למוסקבה

צעדים מסוכנים (לב, תל-אביב, שווייץ) - ארתור כהן ידוע כמפיק שאינו מסתפק במתן ממון - הוא

בוחר את הפרוייקט, מעדיף נושאים שהוא מאמין בהם, לא מתבייש להכתוב לבימאי שלו מה לעשות, וגם איך - ואם זה לא מוצא חן בעיניו, הוא ייכנס בעצמו לחדר-העריכה, יטול מיספריים בידיו, והנה סרט חדש.

צעדים מסוכנים עבר אצלו תהליך דומה. כהן הופנט מהשלכות המישחק קורצ'נוי-קארפוב לפני שלוש וחצי שנים על הפסי-כולוגיה של המתחים בין הגושים המיזרחי והמערבי. זהו הרעיון המרכזי בסרט. מישחק שחימט שיש בו דו-קרב רוחני, פוליטי-מוסרי, בין העולם החופשי לעולם מאחורי מסך הברזל. קורצ'נוי וקארפוב מתהפכים במוצאם. הפעם היהודי הוא אלוף-העולם, המגן על כיתרו, עקיבא ליפסקינד (מישל מיקולי), והעריק הוא הרוסי הצעיר פאביוס פרום (אלכסנדר ארבאט, שהוא אכן עריק רוסי). בין השניים נערכת תחרות שבינה לבין הספורט אין ולא כלום, שכן משחקים כאן כוחות מסוג אחר, כוחות דמוניים, המנצלים כל אמצעי-לחץ כולל האשה: ליב אולמן, שמצבה הנפשי מעורער בלאו-הכי, ואפשר לנצלה למטרות סחיטה, אליבא דכוחות-האופל הרוסיים. מובן שהסרט הוא מגמתו ויש בו אפילו קצת תעמולה ציונית.

אלכסנדר ארבאט ווייטק פשוניק - בלי אהבה

כשפיקולי-ליפסקינד מציע לרופאו היהודי לברוח לישראל, בהזדמנות שנקרתה לו לבוא ולטפל בלקוחו המפורסם בז'נווה, יש כמה רגעים בנויים היטב, כמו קיטעי-המישחק עצמו. ישנם כמה רגעים סנטימנטאליים צולעים, כמו המיפגשים עם הנשים, שהן מיותרות בהחלט (על-אף הסימפטיה שהן מקרינות), וישנו רגע-הסיום, שהוא מגמתו מדי וקצת מביך, וחוף מזה - הבימאי הוא ריצ'ארד דמבו.